

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Margrete Auken for en kort bemærkning – og så vil jeg foreslå, at vi derefter går over til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

SF har faktisk flere gange gjort opmærksom på, at vi er klar over, at en omfordeling vil betyde nedgang f.eks. for sådan nogle som os. Det ved vi godt. Det, vi prøver at få sagt, er, at der er gammel overtro i det traditionelle vækstbegreb, for dér har man en forestilling om, at det nok kan nås. Man har vækst for at få et overskud, der ligger lige lidt over det, vi har nu – sådan tænker folk næsten altid – og når vi laver den vækst, så har vi noget at gøre godt med til social omfordeling, til miljøet, og hvad det nu kan være. Det har de facto vist sig aldrig at have den virkning, fordi »nok« jo ikke findes. Afstandene er øget, og de miljøproblemer, vi står med i verdens rigeste lande, viser, at den mekanik heller ikke fungerer dér. Derfor er det på høje tid at få lavet opgøret med den traditionelle overtro om, at vækst kan løse disse problemer.

Jeg vil i øvrigt sige til hr. Duetoft, at det er et meget stort problem for den dér enlige mor, der bor langt væk, og alle hendes børn. Hvis hun er af den slags, som jeg snakker om, så er hun oven i købet i den ulykkelige situation, at hun ikke har en bil.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Den næste ordfører har bedt om tilladelse til at tale fra sin plads, og jeg finder, der er god grund til at give den tilladelse.

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil allerførst gerne sige tak både for regeringens handlingsplan og for ministrenes redogørelse her i dag.

Der er ingen tvivl om, at det arbejde, som Verdenskommissionen for Miljø og Udvikling har lavet med Brundtlandrapporten om vores fælles fremtid, virkelig vil blive stående, fordi rapporten giver et meget præcist signalement af verdens alvorlige problemer.

Venstre er også meget godt tilfreds med – og her kommer jeg så lidt ind på den diskussion, der lige har været her – at det ikke er en rapport i 1970'ernes ånd. Det er jo ikke en rapport, der

går på grænser for vækst og hele den diskussion, vi havde dengang, den dekreterer ikke nulvækst som en løsning på problemerne og er heller ikke opgivende over for problemerne. Selv om Brundtlandrapporten beskæftiger sig med så store problemer som befolkningsudvikling, fattigdom, drivhuseffekt, syrerregn, huller i ozonlaget, udryddelsestruede plante- og dyrearter, jorderosion, ørkendannelse osv., og selv om det er klart, at problemerne er store, så er det et bærende element i rapporten, at disse problemer er til for at blive løst. Forskellen mellem en optimist og en pessimist er, at hvor pessimisten ser alle udfordringer som et problem, ser optimisten alle problemer som en udfordring. Sådan er det også her.

Løsningen på vore mange problemer er ikke nulvækst, det er ikke, at vi skal tilbage til søbekål og vadmestøj, det er ikke, at vi skal skrue udviklingen tilbage. Vi skal i stedet arbejde hen imod det, rapporten kalder en bæredygtig udvikling, og derfor er vækst nødvendig. Men det er da muligt, at vi forstår noget forskelligt ved vækst, der kan være forskellige definitioner, men vækst er jo først og fremmest, at vi udvider vore naturlige ressourcer, at vi får nogle bedre muligheder.

Den definition, som gives i rapporten af, hvad bæredygtig udvikling er, er jeg sikker på at de fleste kan tilslutte sig, nemlig at det gælder om at få tilfredsstillet den nuværende generations behov uden at mindske fremtidige generationers muligheder. Eller, som det også er sagt mange gange: Vi har verden til låns fra den næste generation.

Vi skal gøre os klart, at vi ikke hjælper ulandene ved at synke hen i passivitet og producere mindre. Vi skal i stedet gå i gang med endnu flere nyskabelser og endnu mere forskning, vi skal erstatte miljøoprydning med renere teknologi, og vi skal gøre os klart, at vækst og miljø hænger sammen, men vi skal bære os rigtigt ad.

Hermed er ikke sagt, at vores del af verden ikke har problemer, det viser rapporten jo med al tydelighed. Vi har masser af problemer med forurening i vores del af verden. Netop fordi vi har den diskussion om vækst, er det tankevækkende at sammenligne med de stivnede, planøkonomiske samfund i Øst, som jo bl.a. Miljøudvalget havde mulighed for at se sidste efterår. Her er ingen tilskyndelse til ny teknologi, her fortsætter de arbejdende museer. Her er ik-